

פרשת חוקת וערב ג' תמוז תשפד – איך משגשים בצל היפך החיים?

1. **תענית ל,ב:** יום [חמישה עשר באב] שכלו בו מתי מדבר, דאמר מר עד שלא כלו מתי מדבר לא היה דבור עם משה, שנאמר (דברים ב,טז) 'ויהי כאשר תמו כל אנשי המלחמה למות, וידבר ה' אלי'. **שיר השירים ג,א:** על משכבי בלילות ביקשתי את שאהבה ביקשתי ולא מצאתיו – **רש"י:** בצר לי, כשישבת באפלה כל שלושים ושמונה השנים שהיו נזופים [מחטא המרגלים בתשעה באב עד כולו מתי מדבר בטו באב], 'ביקשתי ולא מצאתיו' - כי לא אעלה בקרבך.

שמות טו,כג: ויבאו מרתה ולא יכלו לשתת מים ממרה ... שם שם לו **חק** ומשפט – **רש"י:** במרה נתן להם מקצת פרשיות של תורה שיתעסקו בהן: שבת, פרה אדומה [שנאמר 'חק'], כיבוד אב ואם ודינין. **גיטין ס,א:** שמנה פרשיות נאמרו ביום שהוקם בו המשכן ואלו הן: פרשת כהנים, ופרשת [קידוש ה]לויים, ופרשת טמאים ... ופרשת **פרה אדומה** (רש"י: לפי שביום המחרת נשרפה הפרה להיות נטהרין לפסחיהן וקודם לכן לא יכלו לעשותה דבעינן 'והזה אל נכח פני אהל מועד'. והכי אמרינן במסכת מגילה ירושלמי, באחד בניסן הוקם המשכן ושני לו נשרפה הפרה).

חזקוני יט,ב: נכתבה כאן, לפי שהיו מהם טמאי מתים ממחלוקתו של קרח.

מועד קטן כח,א: למה נסמכה מיתת מרים לפרשת פרה אדומה, לומר לך מה פרה אדומה מכפרת אף מיתתן של צדיקים מכפרת.

2. **במדבר יט,ב:** זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר ... ויקחו אליך פרה אדמה תמימה אשר אין בה מום ... ונתתם אתה אל אלעזר הכהן והוציא אתה אל מחוץ למחנה ושחט אתה לפניו: ושרף את הפרה לעיניו ... ולקחו לטמא מעפר שרפת החטאת ונתן עליו מים חיים אל כלי ... ולקח אזוב וטבל במים איש טהור והזה על האהל ועל כל הכלים ועל הנפשות אשר היו שם - **רש"י:** 'זאת חוקת התורה', לפי שהשטן ואומות העולם מונין את ישראל לומר מה המצוה הזאת ומה טעם יש בה. לפיכך כתב בה חקה גזירה היא מלפני ואין לך רשות להרהר אחריה.

יומא סז,ב: 'את חוקתי תשמרו' דברים שהשטן משיב עליהן ואלו הן: אכילת חזיר, ולבישת שעטנז, וחליצת יבמה, וטהרת מצורע, ושעיר המשתלח, ושמא תאמר מעשה תוהו הם, תלמוד לומר 'אני ה' - אני ה' חקקתי ואין לך רשות להרהר בהן.

במדבר רבה יט,ו: ויקחו אליך פרה - אמר הקב"ה למשה לך אני מגלה טעם פרה אבל לאחר חקה. **קהלת ח,א:** מי כהחכם ומי יודע פשר דבר – **קהלת רבה:** על כל דבר ודבר שהיה הקב"ה אומר למשה, היה אומר לו טומאתו וטהרתו. וכיון שהגיע לפרשת 'אמר אל הכהנים' [ודיני טומאת מת], אמר משה: רבוננו של עולם ואם נטמאו אלו **במה הוא טהרתו?** לא השיבו דבר. אותה שעה נשתנו פניו של משה. וכיון שהגיעו לפרשת פרה אדמה, אמר הקדוש ברוך הוא למשה, משה, אותה אמירה שאמרתי לך אמר אל הכהנים ואמרת לי אם נטמאו במה היא טהרתו, ולא אמרתי לך דבר, זו היא טהרתו: 'ולקחו לטמא מעפר שרפת החטאת'. אמר לפניו רבוננו של עולם **וכי טהרה היא?** אמר הקב"ה: משה, חקה היא וגזרה גזרתי ואין בריה יכולה לעמד על גזרתי, דכתיב 'זאת חקת התורה'.

3. **ליקוטי שיחות יח/233:** טומאת מת באה מצד גוף שאינו חי, שהופרד מהנשמה, והגוף עצמו הוא לא יותר מעפר מהאדמה. וכאן הייתה השאלה של משה: איך נטהרים מכזו טומאה, במיוחד שהיא נוצרה מכך שהתבטל הקשר בין הגוף לאלוקות שבו – כוח הנשמה?

התוועדיות הרבי מליובאוויטש תשמח ב/423 (ביום השלושים לפטירת רעייתו): מצינו במדרשי חז"ל שכאשר הגיע משה לפרשת טומאת מת, אמר רבש"ע, **במה תהא טהרתו?** ... ויש לבאר: לאחר כל הביאורים וההסברים קשה לבטל את הפעולה והרושם דהעדר החיים, עד **שלא יישאר ספק בהרגש הלב בכך שהקב"ה הוא טוב הנראה והנגלה ונותן מידו המלאה והפתוחה.**

ליקוטי שיחות שם/234: אפילו כאשר הגוף נותק מהנשמה, יש לנשמה - שפעלה על ידי הגוף את לימוד התורה וקיום המצוות – את היכולת לפעול רושם נצחי על הגוף וגם כאשר הגוף התנתק ממנה. ויש לומר שזאת אחת הסיבות שצדיקים לא מטמאים, שכן מציאות הגוף עצמה הייתה "חיים רוחניים של אמונה, אהבה ויראה" ומובן שהדבר מותר רושם נצחי בגוף.

ובכל זאת מדובר ב'חוקה' שהיא למעלה משכל וטעם, שכן דבר יכול לפעול על רעהו רק כאשר מתקיים ביניהם קשר. לכן הקשר הנצחי נעשה רק מצד כוח הבורא שהוא למעלה מכל ההגבלות.